

4. Сосса Р.І. Загальногеографічна карта України масштабу 1:500 000 як база карта для створення серії тематичних науково-довідкових карт // Геоінформаційне картографування сьогодні: Наук. зб. – К.: Академперіодика, 2002. – С. 29-31.
5. Сосса Р.І. Зародження та становлення державної картографо-геодезичної служби України // Національна картографія: стан, проблеми, перспективи: Зб. наук. пр. – К., 2003. – С. 9-15.
6. Сосса Р.І. Картографічне забезпечення вивчення географії в школі // Географія та основи економіки в школі. – 1998. – № 3 – С. 23-25.
7. Сосса Р.І. Картографічне забезпечення вищих навчальних закладів // Модернізація і реформування середньої, вищої і післядипломної географічної та картографічної освіти в країнах СНД: досвід, проблеми, перспективи: Матеріали XII Міжн. наук.-методич. семінару, Харків, 8-12 вересня 2003 р. – Вінниця: Антекс-У Лтд, 2003. – С. 359-362.

ПРОБЛЕМАТИКА ВЕДЕННЯ ТА СПОСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО КАДАСТРУ В УКРАЇНІ

Гичун Р.М. – студент 4-го курсу, напрям «Геодезія, картографія та землеустрій»

Керівник: Додурич В.В. – старший викладач кафедри землеустрою та кадастру ПДАТУ.

В даний час земельне законодавство України перебуває в стадії реформування, що здійснюється за декількома основними напрямками. До них відноситься як юридичне закріплення прав громадян на землю, встановлення гарантій їхньої реалізації, так і створення ефективних правових норм, що забезпечують здійснення функцій державного управління земельними ресурсами. Проведення земельної реформи і перехід до ринку нерухомості є невід'ємними складовими розвитку ринкових відносин у сучасній Україні. Це зумовлює необхідність обліку та охорони прав на землю, розвитку фіскальних інструментів (податків, орендної плати), заснованих на фізичних, економічних і правових характеристиках земель, а також правових і економічних механізмів раціонального використання та охорони земель.

Державний земельний кадастр, як система необхідних документованих відомостей, призначений для забезпечення державних органів, органів місцевого самоврядування, зацікавлених фізичних і юридичних осіб інформацією про землю. Значення державного земельного кадастру, як глобальної інформаційної системи, визначається також і тим, що його дані підлягають обов'язковому застосуванню при плануванні використання та охорони земель.

Застосування відомостей державного земельного кадастру повинно бути ефективним засобом захисту прав суб'єктів земельних правовідносин, тому особливо актуальним стає закріплене в ч. 2. ст. 34 Конституції України право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір. Кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля, крім того, ч. 2 ст. 50 Основного закону закріпила за

кожним громадянином право вільного доступу до інформації про стан довкілля, а також право на її поширення.

В останні роки відбулися істотні зміни законодавства: прийнятий новий Земельний кодекс України, закони України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обмежень», «Про іпотеку» тощо. Досить динамічно змінюється розподіл функцій державного управління земельними ресурсами між різними виконавчими органами державної влади, а також статус і повноваження державних органів виконавчої влади по веденню державного земельного кадастру.

Існуючі в даний час наукові дослідження у сфері правового регулювання ведення державного земельного кадастру нечисленні і присвячені лише окремим його аспектам. Перебуває в стадії становлення процес формування земельно-кадастрової системи, що відповідає сучасним вимогам, і, відповідно, законодавства, що регулює суспільні відносини по створенню, веденню і застосуванню відомостей державного земельного кадастру.

Теоретичною основою для проведення дослідження стали праці таких українських науковців у галузі земельного та екологічного права, як В.І.Андрейцев, Г.В. Анісімова, Г.І.Балуєк, Ю.О. Вовк, А.П. Гетьман та інших.

Висновки та пропозиції:

- Всі земельно-кадастрові правовідносини можна об'єднати в такі групи:

- 1) суспільні відносини, що виникають у зв'язку зі створенням державного земельного кадастру;
- 2) суспільні відносини по застосуванню відомостей державного земельного кадастру;
- 3) суспільні відносини, що виникають у зв'язку з реалізацією заходів юридичної відповідальності за порушення законодавства про державний земельний кадастр.

- Державний земельний кадастр можна розглянути, як єдину систематизовану сукупність документованих відомостей про земельні ділянки.

- Забезпечення ведення державного земельного кадастру є одним з найбільш важливих напрямків державної політики у сфері державного регулювання земельних відносин.

Для забезпечення принципу безперервності ведення державного земельного кадастру варто встановити в законодавстві строк включення в нього відомостей, одержаних в результаті проведення державних заходів.

При розробці переліку відомостей державного земельного кадастру конфіденційного характеру необхідно законодавчо закріпити можливість надання відомостей про права на землю лише стосовно конкретного об'єкту (земельної ділянки), а не стосовно суб'єктів прав на нього.

Законодавчо визначити, які посадові особи мають право безперешкодного доступу до відомостей державного земельного кадастру

Список використаних джерел

1. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2007 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002.
2. Носік В.В. Конституційні засади реалізації права власності на землю в Україні // Актуальні питання приватизації та оцінки земель.

- 3б. наук. праць. Під ред. Б.А.Семененка. – Суми: ВВП “Мрія – 1”, 1999.
3. Про вдосконалення системи державного управління земельними ресурсами та контролю за їх використанням і охороною: Указ Президента України від 19 серпня 2002 року // Офіційний вісник України. – 2002.
 4. Войтенко С., Володін М. Провідні тенденції у сучасному кадастрі // Землевпорядний вісник. – 2000.

ОБЛІК ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК ЯК НЕОБХІДНА ОСНОВА ВЕДЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ЗЕМЕЛЬНОГО КАДАСТРУ

Гліньська О.В. – студентка 4-го курсу, напрямку «Геодезія, картографія та землеустрій», ПДАТУ.

Керівник: Пушкар О.О. – асистент кафедри землеустрою і кадастру ПДАТУ.

Згідно із українським законодавством, за своїм змістом державний земельний кадастр становить систему необхідних відомостей і документів про правовий режим земель, їх розподіл серед власників землі і землекористувачів, у тому числі орендарів, за категоріями земель, а також відомостей про якісну характеристику і народногосподарську цінність земель. Важливою складовою частиною земельного кадастру, що забезпечує необхідні відомості про земельні ресурси, є облік кількості та якості земель.

Базою даних обліку земель є кадастрові зйомки – роботи з визначення й відновлення меж земельних ділянок. У процесі кадастрових зйомок встановлюються межі землеволодінь, землекористувань та земельних угідь [2].

Облік кількості земель відображає відомості, які характеризують кожен земельну ділянку за площею та складом угідь. Земельно-обліковою одиницею є земельна ділянка – частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правилами, яка має ідентифікаційний (кадастровий) номер.

Кожна земельна ділянка характеризується відповідною сукупністю земельних угідь за категоріями земель, в основі яких лежить її цільове призначення. При цьому слід мати на увазі, що цільове призначення земельної ділянки може уточнюватися або змінюватися обмеженнями прав на неї, внаслідок чого може змінюватися склад земельних угідь.

Обстеження земельного фонду є дуже важливим джерелом інформації для еколого-економічної оцінки використання земель. Ґрунтовий покрив земельних ділянок повинен фіксуватися у картограмах агро виробничих груп ґрунтів за допомогою Класифікатора агро виробничих груп ґрунтів.

Картограми геоботанічних асоціацій сіножатей та пасовищ можуть бути використані для прогнозу екологічних наслідків консервації земель, адже фітоценотичні угруповання, що властиві навколишнім природним кормовим угіддям, в значній мірі визначатимуть характер рослинного покриву земельних ділянок, які виводяться із інтенсивного сільськогосподарського обороту.

Матеріали протирозійного зонування та топографічні карти є основою виготовлення цифрових моделей місцевості та цифрових моделей рельєфу. На